

ubice i palikuće, pa im ne sudi porota), što nema sumnje, jer sudija zavisi od milosti ministra, onda pisac vuče dvojnu kaštigu: prvu po kesi što, je već pečatao knjigu ili novine, a drugu što sud dosudi, i to sve za misli koje se nisu čitale u publici. Neka sve izda vlada takav ili podoban zakon o štampi, pa neka ukine koliko joj drago cenzuru, u Srbiji neće biti slobodne štampe. Ovo beležimo samo kao fakt, a sad da idemo dalje. Čl. 23. veli:

Svi su Srbi ravni zakonom.

I to je jedna šuplja fraza koja nema nikakva značenja, jer da ne spominjemo o tome da činovnici i pravozastupnici nemaju prava da budu izabrani za narodne predstavnike, odmah u istom odelu veli se u čl. 37:

Članovi 27, 28. i 32. ustava odnose se i na vojnike samo utoliko ukoliko ne bi bili protivni vojenim zakonima i disciplinarnim propisima (!). Opređenja o vojenoj disciplini izdaju se uredbom knjaževskom.

Jedan znatan deo naroda stoji, dakle, van ustava i kneževa naredba starija je no ustav!!! Dalje, čl. 105. veli:

Svaki činovnik odgovara za svoja zvanična dela. No sudija ne može se dati sudu dok ne odobri Kasacioni sud.

A u članku 110:

Sudovi ne mogu upravne činovnike za njihova zvanična dela uzimati na odgovor i suditi im dok nadležna vlast ne dozvoli.

U apsolutnoj monarhiji Rusiji, gde nema nikakva ustava, već je car vlast „po milosti božjoj“, svaki može činovnika koji učini zloupotrebu svoje zvanične dužnosti povuče na sud „mirovome sudiji“, a u ustavnoj Srbiji to se ne može. Eto kako su svi Srbi ravni pred zakonom!

Da dodamo još ovde da se među pravima građana ništa ne spominje o ukidanju esnafa i slobodi rada, kao što je to predlagao poslanik smederevski M. Stajkovac, a tako isto ništa se ne govori o pravu udruživanja za proizvodne i naučne celji, a tako isto o javnim zborovima.